

Lletra de Plàcid

Al ciutadà esporuguit, que es torna groc i tot ho veu negre

Amic:

T'escric novament per a animar-te, per a donar-te coratge. Perquè no siguis més pessimista. Perquè creguis que guanyarem la guerra i que la revolució triomfarà. Que guanyarem la guerra perquè som els més i els millors. I triomfarà la revolució pel benestar de tots.

Aquestes ratlles són perquè no et tornis més groc; perquè creguis en la victòria final; perquè no dubtis; perquè no escoltis les ràdios faccioses ni facis cas d'aquells que «tot ho saben»; i, si no pots estar-te'n, perquè quan menys, el que sentis i el que et diguin, no ho repeteixis a ningú, ni en to confidencial.

Creu-me, amic, que és hora de callar i de creure. Creu en els que són al front i creu en la victòria. Creu que podem guanyar i que hem de guanyar. I jo t'asseguro que viuràs molt més tranquil que no hi viuen els que dubten, sigui pel que sigui que dubten.

Creu també que la revolució era fatal i necessària. I que ho serà molt temps encara. Avesa't a la idea que tot just som al començament, i així no et sorprendràs de res i tot et semblarà just i necessari.

Desvesa't, sobretot, de criticar i de demostrar una desconfiança totalment injustificada. Pensa que la guerra s'ha hagut de d'improvisar i que s'ha hagut de començar sense cap element dels més indispensables per a fer-la. Recorda't que el daltabaix del 18 de juliol deixà el poble sense exèrcit, sense quadres de comandament, sense armes ni municions, sense res del que hi havia a les casernes, sense disciplina i amb unadesconfiança que, si tu vols, pots qualificar-la de suïcida, però que era totalment justificada. A l'altra banda de la trinxera, podria no haver-hi el que hi ha a la nostra banda, que és el poble—i el coratge i l'heroïsme del poble,—però hi havia de tot el que els exèrcits del món necessiten per a fer la guerra; i allò que no tenien, ja els era tramès pels feixistes estrangers, amb la complicitat de les nacions que inventaren allò del pacte de «no intervenció».

Ara nosaltres tenim un exèrcit, que el forma tot el poble, i tenim armes i municions. Tenim avions i tenim tancs. Tenim tot el que precisa a un exèrcit modern. I tenim l'apoi de tot el proletariat mundial.

PANELLETS

La millor qualitat :: Forn de Can Serra

I dos grans pobles—Rússia i Mèxic—ens ajuden. (Tu potser diràs—i tot és possible—que, si ens ajuden, per alguna cosa serà. Tant me fa. El fet cert, és que ens ajuden i que llur ajut ens és tan necessari com el nostre pa de cada dia.) I tenim encara el que és més precís per a vèncer: tenim raó. Compta, doncs, si n'hi ha perquè et tornis groc i perquè et neguis i facis córrer les mil mentides que s'inventa l'enemic per a desmoralitzar i acovardir la gent senzilla.

Pel que fa a la revolució, hauràs de convenir amb mí que encara no és hora de fer judicis. I els judicis ja saps que són de mena temeraris. Ultra això, crec que et faràs càrrec que si una senzilla representació teatral exigeix assaigs parcials i de conjunt i s'han d'assegurar els efectes de llum i de l'escenografia i del vestuari, i s'ha de combinar la cooperació de l'orquestra i dels chors, i, tot i així, de vegades les coses no rutllen prou a gust de la concurrència, què té de particular que una revolució, que es va fent sense assaigs i una mica cada dia, no resulti sempre a gust i a satisfacció de tots?...

Es clar que aquesta revolució té els seus inconvenients i ocasiona algunes molèsties. Però, quina cosa és que neixi amb totes les perfeccions? A tu t'irrita que els botiguers tanquin a les hores que tu plegues del treball i deixin els carrers principals mig a les fosques i que se't faci precisa una mena de «guia i plano» per a saber a quines hores podràs anar a comprar o a fer-te afaitar. Això no és res. Això són excessos «propis de l'edat». Es Tartarí que s'ha fet dependent de comerç i vol fer la seva revolució; que es creu que ha tocat l'hora de la felicitat absoluta i que el seu treball, molt digne d'apreci i altament necessari, és com el d'aquests homes que treballen les quaranta hores setmanals amb l'amenaça constant d'una màquina, o que es recremen davant d'una caldera, o que fan equilibris dalt d'una bastida amb fred a l'hivern i torrant-se a l'estiu, o com aquells que es passen el dia escrivint o fent càlculs d'àlgebra i tri-go-no-me-tri-a, que és tan pesat com el fer altra mena de càlculs que fan precisa l'intervenció del metge. Tartarí ha viscut sempre d'il·lusions i fantasies i ara és hora propícia als exaltaments del nostre heroi.

Aquesta revolució, que de primer antu-

Novetats en robes d'hivern?...

femina

Anselm Clavé, 36

Telèfon 288

vi va sorprendre'ns a tots, ben mirat i sospesat veuràs que era l'únic camí perquè la gent no es morís de fam i perquè el poble pogués combatre l'enemic amb aquells graus de moral que són necessaris a totes les lluites.

La socialització o col·lectivització — que al nostre poble es va estenent amb una rapidesa admirable — i l'ordre d'obrir les guardioles tancades amb pany i clau, han obrat un miracle inesperat: les fàbriques no s'han tancat, ans bé, treballen com en els temps millors; els Comitès han fet treballar els obrers del ram de construcció, que tots haurien hagut de viure de renda; els impressors i molts altres estaments viuen de la feina que donen aquestes col·lectivitzacions i tot plegat fa que el diner rutlli i que la gent pugui menjar. El mateix comerç, que passà hores angunioses, avui es mou amb un ritme i una activitat estrènua: és perquè la gent que no va fer la festa major—que no va estrenar vestits, ni anà al teatre, ni tingué convidats — i ha guanyat els jornals de sempre amb el 15 per 100 d'augment ialhora perquè molts creuen que no és l'hora aquesta la més apropiada per a fer guardiola, tots cuiteren a proveir-se de robes i de mobles i de coses que fa tres mesos no comptaven pas poder-les ni haver-les d'adquirir.

Tot això, totes aquestes activitats industrials i comercials, no dubtis que és obra de la revolució, que encara ha fet un miracle més gros: el d'acabar amb els pobres.

Ara al nostre poble hi ha gent que menja en els Menjadors Populars; però no hi ha pobres que pidolin un plat de ranxo a les casernes, ni van a captar l'olla dels pobres feta amb les deixalles dels refectoris conventuals.

I això, amic, té un gran valor i fa molt bonic, quan sabem que tins el 18 de juliol era vèncer un impossible trobar qui bestreïés cinc pessetes miserables per uns pots de llet necessària a un infant malalt, aquí on teníem de tot: beneficència municipal i tota mena de beneficències, i roperos i conferències i tot de gent bona i caritativa, que ho era tant de caritativa i de bona, que no els feien llàstima ni les llàgrimes d'una mare, ni els plors d'un infant en llur romiatge a la recerca d'un aliment que el metge els havia receptat com cosa indispensable.

Jo, amic, quan recordo aquests petits detallets de la nostra vida d'abans, no trobo estrany tot el que passa ara.

I estic encantat de la revolució..

PLACID

PANELLETS

El postre més exquisit : Forn de Can Serra